

Âmâ

– Nevm Karahan · 17 Ekim 2010

Görmenin derinliğini bilenlerden misiniz siz de, yoksa gözlerinizi sadece bakmak için mi açıyorsunuz, görme yeteneğinden mahrum mu gözleriniz?

Bakınca gözlerime; derinliklerini, dalgalarını, kıyıların, serin kumsallarını, yangınlarını göremiyor musunuz? Göremiyor musunuz açan çiçeklerimi, size yetiştirdiğim papatyaları ya da solmaya yüz tutmuş gülleri? Göremiyor musunuz yakamozlarda raks eden çıplak ayaklı çocukları?

Kimi zaman dağların ardında, kimi zaman yakın / uzaklardasınız / konuşurken yüzümü, ellerimi, mimiklerimi görmeden hükmediyorsunuz halime, bakmıyorsunuz... oysa / ben en hüznü anlarımda, çıkmaz sokaklarımda, ateşlerde yanmaya başladığımda / sesimi gülümsetmişimdir, siz hep sesime aldanıyorsunuz...

Gözlerinizden uzakta, bilmeden halimi beni darağaçlarında asmak kolay geliyordur size, gözlerinizi biraz çevirseniz bana, görseniz benden içeri beni olmaz mı?

Yalnızlıklarımın en derin kuyularında dahi anlamaya çalışmadınız beni, yüzümde oynaşan hüznüleri görmeyi istemediniz. Kendi acılarımda tepindim yıllarca, siz hala acılarımı anlamıyorsunuz.

Size anlatsam / nasıl anlatabilirim ki çıkmaz sokaklarda kan revan içinde kalışlarımı / abartıyorumdur size göre ve mutlaka kendime hüznü doğuruyorumdur... Keşke ellerimden tutmayı başarsaydınız. Hoş! Ben uçurumları yaşamasaydım sizin âmâ olduğunuzu nasıl anlardım!

Halimi, içimdeki yaraları, ellerimin yanıklarını anlatsam... sahi ağlar mıydınız benimle? Başımı yastığa koyuşlarımda gizli gizli ağlamalarımı anlatsam / saçlarımı bir kerecik okşar mıydınız? Kaç uçurumdan düştüm, kaç uçurumdan kendimi attım, kaç kere yerlere çarptım... Zavallı değilim, her seferinde başım dik ayağa kalkıp tekrar tekrar aynı acılara yürüdüm. Marifet saymıyorum ama hala sizin sağır gözleriniz uğruna ağlamıyorum / ağlamayacağım.

İsterdim ki yanımda olun, isterdim ki ... düşerken bulutlar üzerime, yağmur olup karışırken aklım toprağa / siz / siz nerelerdeydiniz? İçim alt üst olmuş üşürken sizin şefkatli gülüşünüz nerelerdeydi? Aştan, seksten, paradan öte... şefkat nedir bilir misiniz? Anne rahmini özlediğiniz, yeni doğmuş bebek edasında onun kollarında uyumayı arzuladığınız olmuyor mu hiç? Düşüğünüz her uçurum dibinde onun ellerinin sıcaklığında bir el aramadınız mı hiç?

Siz nerelerdesiniz...

Derin uykularımın kâbuslarıydınız bazen, beni atıyordunuz kör kuyulara, gözleriniz kadar kördü kuyular, kayboluyordum sağırılıklarında. Hiç çekip almadınız beni, size ellerimi uzatırken geri ittiniz, ben hep sizi bekledim, hep umut ettim, hep yalnız kaldım umutlarımla / sonra zamanla onları da kaybettim / Neden

hiç halimi sormadınız?

Şu gördüğünüz gururlu bakışlar, içinde büyütemediği çocuklarıyla ağlamakta. Aldanmayın zarif kahkahasına, arkasında kan çanağı gözlerle yaslarının ortasında. Ama önemsizdir sizin için, siz şeklime mi bakıyorsunuz yoksa / değil mi / siz sadece şekle bakıp etiketlersiniz! Ben o etiketleri çıkarmaktan siz yapıştırmaktan bıkmadınız/mı?

Zahmet etmeyin lütfen yorulmayın artık, geç oldu, bahar da bitti zaten / eylül vurdu ömrümü. Sizin yerinize benim gözlerim utanıyor, bakamıyorum aynalarda kendime. Uzun duruyor gece / güneş batınca dağların arkasından, karışıyor aklımdaki bütün bilmeceleler, çözemiyorum, çözemiyorum anlasanıza / sizin körlüğünüze derman bulamıyorum...

Gidiyor musunuz? Sıkıldınız mı, oysa bu resmi siz çizmiştiniz! Silmek ister miydiniz? Siz baştan beni doğurup ellerimden tutabilir misiniz?

Gözleriniz görmeyi öğrenmeden / Zor / dünyaya yeniden gelemem, hem dünyaya yeniden gelsem bile siz yine göremezsiniz ki! Ellerimdeki izleri silemez, gözlerimin rengini değiştiremezsiniz, siz beni bana getiremezsiniz. / Önce görmeyi öğrenmelisiniz /

Gidiniz... Siz hiç benimle gelmediniz, şu dakikadan sonra olmasanız da olur, beni anlamanızı bekleyemem / zaten anlayamazsınız / Gidiniz lütfen... Nevim Karahan